kül neid waggaid ka olnud, kes on annud keelmatta, kunni ei jänud neil ennestel ei ühtegi ennam jälle, agga ep olle sedda weel nähtud, et nemmad ollekſid waesusse sees olnnd, ehk neil puduſt ühhestki; paljoenneminne kül, et nende laste käsſi hästi käinud ja et nemmad armo leidnud Jummala ja innimeste juresſt. Agga kes sedda leiab, temma on ommeti tõeste õnnis.

Ja isseärranis armo Jummala jures, sedda on meile jo ülle keige asjade tarwis, meile waeste pattustele. Ja kui meie nüüd loeme: „Õnsad on need armolisſed; seſt nemmad peawad armo sama;“ kelle mele ei tulle siis mitte se luggeminne seſt armota ka-sullaseſt? Seſt, tahhad sa armolinne olla, ei sa siis seſt, et sa omma liggimesse rahha-wõllad mahha jättad, waid sa pead ka temma patto-wõllad mahha jätma; ei seſt, et sa sellele annad, kes rahha so käeſt pallub, waid sa pead ka sellele, kes andeks so käeſt pallub ja leppimiſt, andma, mis temma pallub. Tõeste, se on iggaühhe ristiinimessele õõldud, kes noreſt põlweſt sadik leppimisse sanna on kuulnud — mis se Issand seäl omma sullaſe wasto ütles: „Keik sedda wõlgo ollen minna sulle mahhajätnud, seſt et sinna mind palluſid; eks siis sinna ka piddand armo heitma omma ka-sullaſe peäle, nenda kui minna ka sinno peäle ollen armo heitnud?“ — Ja mis se tiggeda sullasega sündis, sedda teame. Agga selle eeſt, hoia meid, armas Issand Jummal! — Agga need armolisſed peawad armo sama selleſinnatse ja tulleva ello sees; agga ei mitte palgaks, waid nemmad sawad ennestele armo leidma, ja ei tea nemmad mitte, kuida neile nenda sünnib. Küllab nisuggusi on paljo, kes waestele head on teinud ja on teggemas, agga on se läbbi waeseks sanud, ja ep olnud nende lastel keddagit. Agga panne hästi tähhele, küllab sa siis